

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 maja 2024 r.

I. Stanowiska stron

1. Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3.242,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi opisanymi w pozwie.

2. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 11 stycznia 2022 r. doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód A. o nr rej. (...), należący do poszkodowanego Skarbu Państwa – Służby Ochrony Państwa. Sprawca szkody, objęty był ochroną ubezpieczeniową OC u strony pozwanej. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za ww. zdarzenie i wypłacił poszkodowanemu kwotę 3.555,04 zł podczas, gdy z faktury VAT z tytułu naprawy pojazdu wynikała kwota 6.797,94 zł brutto. Wskazano, że w wyniku umowy cesji powód nabył dochodzoną wierzytelność od poszkodowanego. Niniejszym pozwem powód dochodzi różnicy między odszkodowaniem należnym, a faktycznie wypłaconym przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego.

3. Pozwany – w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym – wniósł o oddalenie powództwa oraz zarzucił: nieważność umowy cesji, brak objęcia sprawy umową ubezpieczenia ppm pojazdów mechanicznych. Ponadto pozwany wskazał na brak legitymacji procesowej powoda w związku z nieobjęciem w treści pełnomocnictwa na wypadek odszkodowania AC, jedynie OC, które w niniejszej sprawie nie występuje, gdyż szkoda została zlikwidowana w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności materialnej pracowników. Pozwany kolejno wskazał na przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody co skutkować powinno odpowiednim obniżeniem odszkodowania; nieskorzystaniem przez poszkodowanego z możliwości naprawy pojazdu w sieci naprawczej co spowodowało nieuzasadnione zwiększenie kosztów naprawy wbrew zasadzie minimalizacji szkody. Pozwany podniósł również zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia, zastosowanie nieodpowiedniej stawki rbh oraz nieadekwatny zakres czynności i materiałów, a przy tym brak przedstawienia dokumentu potwierdzającego naprawę pojazdu oraz wysokość poniesionych kosztów – pozwany w związku z tym zakwestionował kwotę wskazaną na fakturze VAT jako niemającą dowodu pokrycia w rzeczywistości a ponadto podważył autentyczność faktury VAT jako dokumentu.

II. Fakty ustalone w sprawie - istotne dla rozstrzygnięcia

4. W dniu 11 stycznia 2022 r. funkcjonariusz st. chor. (...) A. T. podczas kierowania pojazdem A. (...) o nr rej. (...) nie zachował ostrożności podczas wyjazdu z garażu w W. i uszkodził o słup betonowy w pojeździe służbowym: tylny lewy błotnik, tylne lewe drzwi wraz z klamką. Pojazd należał do poszkodowanego Skarbu Państwa – (...).

fakty bezsporne, a nadto akta szkody na płycie CD, k. 74, kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu, k. 22-23

5. Sprawca zdarzenia w dniu szkody posiadał ubezpieczenie z zakresu odpowiedzialności materialnej pracowników (...) w (...). Szkoda została zgłoszona przez poszkodowanego w dniu 17 stycznia 2022 r. i zarejestrowana w (...) pod numerem (...). Naprawa pojazdu została zlecona w formie bezgotówkowej firmie (...) sp. z o.o. w M..

dowód: akta szkody na płycie CD, k. 74; fakt przyznany przez pozwanego (k. 69-69v)

6. Pojazd został naprawiony przez (...) sp. z o.o. w M.. W związku z przywróceniem pojazdu do stanu sprzed kolizji poniesiono koszty naprawy w wysokości 6.797,94 zł.

dowód: faktura VAT nr (...), k. 52

7. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, decyzją z dnia 04 lutego 2022 r. (...) uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił kwotę 3.555,04 zł tytułem odszkodowania. W piśmie wskazano, że podmiotem uprawnionym do odbioru odszkodowania jest (...) sp. z o.o. w M..

dowód: decyzja (...), k. 554

8. Pismem z dnia 15 lutego 2022 r. (...) S.A, działający jako pełnomocnik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., wezwał (...) S.A do zapłaty kwoty 3.242,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następującego po dniu wydania decyzji płatniczej do dnia zapłaty w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

dowód: pismo z dnia 15 lutego 2022 r., k. 55-56

9. Pismem z dnia 22 lutego 2022 r. w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, (...) S.A wskazało, że po ponownej analizie dokumentacji brak było podstaw do zmiany stanowiska i wypłacenia dodatkowej kwoty.

dowody: pismo, k. 57-58

10. W dniu 23 grudnia 2022 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Z treści umowy wynikało, że Skarb Państwa – (...) (Cedent) przeniósł na (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. (Cesjonariusz) swoją wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów naprawy, wartości szkody całkowitej, wynajmu auta zastępczego, pomocy drogowej, w tym holowania, załadunku i rozładunku, parkowania, ubytku wartości handlowej, usługi podstawienia/odbioru/podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego powstałą w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 11 stycznia 2022 r. zarejestrowaną u ubezpieczyciela pod nr (...).

dowód: umowa przelewu wierzytelności, k. 25-26

11. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu A. (...) i przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia z dnia 11 stycznia 2022 r., aktualny na czas powstania szkody, przy uwzględnieniu cen części zamiennych oryginalnych producenta pojazdu sygnowanych jego marką i zgodnie z technologią producenta oraz cen robocizny w autoryzowanych firmach naprawczych wynosi 6.797,94 zł brutto (5.526,78 zł netto).

dowód: opinia biegłego, k. 111-115v

III . Ocena dowodów

12. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów załączonych do sprawy, w tym dowodach znajdujących się na płycie CD, bez wydawania odrębnego postanowienia w tym zakresie (art. 243² k.p.c.) – ich prawdziwość nie budziła wątpliwości sądu ani nie była kwestionowana przez strony. Sąd oparł się ponadto na dowodzie z opinii biegłego sądowego, którą ocenił jako spójną, szczegółową i przekonującą. Prawidłowości sporządzonej opinii nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, nie było również podstaw, aby czynić to z urzędu. Przedstawiony wyrok wraz z uzasadnieniem w sprawie I C 639/22 nie miał znaczenia dowodowego i w związku z tym nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia, tut. Sąd zapoznał się z nim jedynie pogładowo. Należy jednak podkreślić, że zasadnicza część okoliczności faktycznych tej sprawy nie była przedmiotem sporu tej sprawy – sporna była bowiem ich ocena prawna, stąd też szersze omawianie oceny dowodów w niniejszym uzasadnieniu nie jest konieczne.

IV. Ocena prawna

13. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości. Powództwo podlegało oddaleniu jedynie w zakresie żądania części odsetek, o czym w dalszej części uzasadnienia.

14. **Pozwany w pierwszej kolejności zakwestionował ważność zawartej umowy cesji zarzucając, że cel zawartej umów sprzeciwia się właściwości (naturze) stosunku, jaki powstał w wyniku wyrządzenia szkody pomiędzy poszkodowanym, sprawcą szkody oraz jego ubezpieczycielem.**

Zarzucił, że umowy ta jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego i w związku z tym nieważna na mocy art. 58 § 2 k.c. Zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa w szczególności odsetki i poręczenie. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ważności i skuteczności umowy przelewu, mocą której – zgodnie z wolą jej stron – roszczenie uprzednio przysługujące poszkodowanemu przeciwko pozwanemu z tytułu szkody, o której mowa w pozwie, przejść miało na powoda. Powód przedłożył odpis umowy cesji wierzytelności z dnia 23 grudnia 2022 r., z której wynika, że poszkodowany przełał na rzecz warsztatu naprawczego wierzytelność objętą żądaniem pozwu w tej sprawie. Wierzytelność ta istniała w dacie zawierania umowy cesji, a nadto została opisana w tej umowie w sposób umożliwiający jej zidentyfikowanie. Umowa ta jest ważna i skuteczna. Okoliczność tego, że w umowie przelewu wierzytelności wskazano, iż wierzytelności miały pochodzić ze szkód OC, a przedmiotowa szkoda została zlikwidowana w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności materialnej pracowników, nie może świadczyć o nieważności umowy cesji. Kolejno, kwestia podważenia umocowania osoby podpisującej umowę przelewu wierzytelności po stronie cedenta również nie była zasadna. Pozwany ograniczył się jedynie do negacji umocowania, nie przedstawiając w tym zakresie żadnych dowodów świadczących o tym, iż W. G. będący Zastępcą Komendanta(...) nie był umocowany do zawarcia ww. umowy. Wierzytelność objęta tą umową – wbrew twierdzeniom pozwanego – niewątpliwie zaś mogła zostać zbyta przez poszkodowanego na rzecz powoda, gdyż nie było w tym zakresie ani wyłączenia ustawowego, ani umownego. Jeśli zasadą jest, że wierzytelność może zostać zbyta, to nie ma racjonalnych powodów, by od takiej zasady wyłączyć wierzytelność poszkodowanej wynikająca ze szkody komunikacyjnej. Zarzut ten w ocenie Sądu, należy uznać za niezasadny.

15. Kolejno, pozwany wskazuje, że dołączona do pozwu umowa cesji dotyczy wyłącznie szkód powstałych z OC sprawcy, zaś niniejsza szkoda została zlikwidowana w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności materialnej pracowników. Jak jednak wynika z umowy przelewu wierzytelności (k. 25), w szczególności jej § 1 ust. 1, przedmiotem przelewu była wierzytelność powstała w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 11 stycznia 2022 r. likwidowaną przez (...). W umowie przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy SP- (...) a powodową spółką nie zostało – wbrew twierdzeniom pozwanego – wskazane, aby przelew dotyczył „wyłącznie szkód powstałych z OC sprawcy”. Przeciwnie, umowa ta została sformułowana szeroko i dotyczyła wszelkich wierzytelności związanych ze szkodą komunikacyjną z 11 stycznia 2022 r., likwidowaną przez (...). Nie ulega wątpliwości zatem, że umowa ta przeniosła skutecznie na powoda wierzytelność poszkodowanego przysługującą mu wobec ubezpieczyciela z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności materialnej pracowników.

16. Co ponadto istotne, powód w dalszej części postępowania nie zakwestionował faktu, że dochodzone odszkodowanie ma swoją podstawą w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności materialnej pracowników, sam zaś pozwany **już na etapie postępowania likwidacyjnego przyjął swoją odpowiedzialność za zdarzenie, a sporna w niniejszej sprawie pozostawała jedynie – abstrahując od legitymacji procesowej czynnej powoda, a zatem okoliczności dotyczących zawartej umowy przelewu wierzytelności – kwestia wysokości należnego odszkodowania.**

17. W toku tego postępowania ubezpieczyciel nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego, o którym mowa w pozwie. Pozwany uznał szkody w toku postępowania likwidacyjnego i wypłacił tym tytułem poszkodowanemu świadczenia w kwocie 3.555,04 zł za szkodę w pojeździe marki A. (...).

18. Kwestionując wysokość powstałej w niniejszej sprawie szkody, pozwany podniósł, że poszkodowany miał możliwość skorzystania z sieci naprawczej pozwanego ograniczając wysokość odszkodowania do zasadnych ekonomicznie kosztów, natomiast **nie podjął żadnej inicyjatywy w tym zakresie. Zakwestionował również zastosowaną stawkę za roboczogodzinę.**

19. Szkoda w rozumieniu art. 361 k.c. to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby zdarzenie nie nastąpiło. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania obejmuje przy tym tylko normalne następstwa działania

lub zaniechania, z którego szkoda wynika. Istnienie związku przyczynowego ma bezpośredni wpływ na ustalenie odszkodowania. Stanowi ono bowiem przesłankę odpowiedzialności, decydując o tym czy dana osoba w ogóle ponosi odpowiedzialność za szkodę i jakie są granice tej odpowiedzialności. Każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczone są przez normalny związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Natomiast zgodnie z dyspozycją art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

20. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03) „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu, a warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Sąd Najwyższy wskazał również, że zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany może domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych.

21. Co istotne w orzecznictwie podkreśla się również, iż powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. II CSK 100/18, Lex nr 2648598).

22. ***Odnosnie do podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu niewywiązania się przez poszkodowaną z obowiązku minimalizacji szkody, a także wskazania na konieczność obniżenia wysokości należnego odszkodowania stosownie do art. 362 k.c.*** należy raz jeszcze podkreślić, iż strona pozwana w ocenie sądu mylnie utożsamia obowiązek minimalizacji szkody, wypracowany przez orzecznictwo Sądu Najwyższego na gruncie spraw o odszkodowanie z OC z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego – w których to sprawach poszkodowany ma faktycznie wpływ na wysokość szkody, ponieważ od jego decyzji zależy, jaki pojazd wynajmie oraz ile za to zapłaci, w szczególności, czy skorzysta z oferty proponowanej mu przez zakład ubezpieczeń – z obowiązkiem minimalizacji szkody na gruncie spraw o odszkodowanie z OC z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Strona pozwana powołuje się na orzecznictwo Sąd Najwyższego, które zapadło jednak w przeważającej większości (uchwała SN 7 sędziów III CZP 5/11) na gruncie spraw dotyczących najmu pojazdów zastępczych. W tych zaś sprawach szkoda w mieniu poszkodowanego faktycznie powstaje nie w momencie wypadku drogowego (czy innego zdarzenia), ale w momencie, w którym poszkodowany zdecyduje się na zawarcie umowy najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany ma zatem wpływ na wysokość szkody i obciąża go w tym zakresie – zgodnie z art. 354 § 2 k.c., art. 362 i art. 826 § 1 k.c.) – obowiązek zapobiegania szkodzie i zmniejszenia jej rozmiarów. Jeśli zaś chodzi o odszkodowanie z tytułu uszkodzonego pojazdu, to – jak już wspomniano – szkoda z tego tytułu powstaje już w momencie wypadku. Poszkodowany nie ma zatem nie tylko obowiązku, ale i realnej możliwości zapobiegania szkodzie i zmniejszenia jej rozmiarów – ta bowiem istnieje nie w momencie naprawy pojazdu, ale w momencie jego uszkodzenia. Ponadto przyjęcie stanowiska, iż poszkodowanego obciąża obowiązek minimalizacji szkody w zakresie kosztów naprawy pojazdu prowadziłoby do zróżnicowanego traktowania poszkodowanych, który pojazd naprawili – na których spoczywałby hipotetyczny obowiązek skorzystania z oferty zakładu ubezpieczeń – i poszkodowanych, którzy zrezygnowaliby z naprawy – ta grupa poszkodowanych mogłaby ubiegać się o odszkodowanie w wysokości rynkowych kosztów naprawy, niezależnych od kosztów oferowanych przez zakłady ubezpieczeń.

23. ***Nawet natomiast gdyby przyjąć, za przytaczanym przez pozwanego orzecznictwem, że na poszkodowanym ciąży – w pewnym zakresie – obowiązek skorzystania z oferty ubezpieczyciela, należy wskazać, że w niniejszej sprawie pozwany w żaden sposób nie wykazywał, aby***

zaproponował poszkodowanemu rzeczywistą, szczegółową ofertę naprawy pojazdu. Ponadto, w piśmie z 28 stycznia 2022 r., na który powołuje się pozwany (str. 50 akt szkody, CD, k. 74), jednym z warsztatów sieci naprawczej (...) jest właśnie warsztat (...) sp. z o.o., zatem warsztat, w którym dokonano naprawy. Ponadto, oferta, na którą powołuje się pozwany, została złożona poszkodowanemu w dniu 28 stycznia 2022 r., a zatem po tym, jak naprawa została dokonana (k. 52 – faktura).

24. **W zakresie zarzutu odnośnie nieprzedstawienia dowodu naprawienia pojazdu, a ponadto braku przedstawienia dowodu naprawienia pojazdu za kwotę wskazaną w fakturze VAT oraz zarzutu braku autentyczności faktury VAT,** Sąd wskazuje, iż podziela ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że wysokość odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu mechanicznego jest niezależna od tego, czy do naprawy pojazdu faktycznie doszło oraz jakie były jej koszty. Wysokość odszkodowania należna poszkodowanemu w sprawach jak niniejsza uzależniona jest zasadniczo tylko i wyłącznie od rynkowych, hipotetycznych nawet, kosztów naprawy pojazdu (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2001 r., V CKN 226/00). Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Fakt naprawienia samochodu nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania ubezpieczeniowego, ponieważ wysokość ta powinna odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc - kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Sąd podziela także stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, w uzasadnieniu której wskazano, że „nie można przyjąć, że poszkodowany będzie mógł domagać się jakichkolwiek poniesionych kosztów prac naprawczych samochodu. Z oczywistych względów nie mogą to być koszty prac naprawczych, które służyły do poprawienia standardu uszkodzonego pojazdu, a więc do podniesienia jego stanu technicznego w porównaniu ze stanem przed wyrządzeniem szkody, nawet wówczas, gdy ubezpieczyciel nie kwestionował przedmiotowego zakresu naprawy ani jej metody. To samo dotyczy sytuacji, w której wprawdzie poprzedni stan techniczny samochodu ostatecznie został przywrócony, ale w kosztach naprawy ujęto także koszty poprawek spowodowanych przez warsztat naprawczy (np. poprawki wadliwie wykonanych pierwotnie prac lub konieczność wymiany wadliwych części zamiennych). Również w sytuacji, w której koszty naprawy poniesione zostały jedynie w celu przywrócenia istniejącego przed uszkodzeniem stanu używalności samochodu, powstaje potrzeba odpowiedniej selekcji takich kosztów i ich odpowiedniej weryfikacji na podstawie zobiektywizowanych kryteriów.” W uzasadnieniu zacytowanej uchwały z 13 czerwca 2003 r. Sąd Najwyższy wskazał również wyraźnie, że poszkodowany nie ma obowiązku wybrania konkretnego warsztatu samochodowego.

25. W oparciu o całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w tym opinii biegłego sądowego, **Sąd ustalił, że koszt naprawy dotyczący samochodu marki A. (...) nr. rej. (...) po szkodzie z dnia 11 stycznia 2022 roku, wynosił kwotę 6.797,94 zł brutto.** Skoro w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 3.555,04 złotych oznacza to, że powód wykazał zasadność swojego roszczenia co do kwoty 3.242,93 zł brutto (6.797,94 zł – 3.555,04 zł = 3.242,93 zł) i taką też kwotę zasądził Sąd. Co do wysokości kwestionowanej stawki rbh w wysokości 250 zł za prace mechaniczno-blacharskie, prace lakiernicze oraz prace dodatkowe – biegły wskazał, iż zastosowana przez rzeczoznawcę pracującego dla powoda stawka odpowiadała realiom rynku w tamtym czasie w autoryzowanych firmach naprawczych do rozliczenia kosztów napraw powypadkowych na rynku lokalnym.

26. Powództwo podlegało natomiast oddaleniu częściowo w zakresie odsetek. Powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia 04 lutego 2022 r., czyli od dnia wypłaty odszkodowania. Stosownie natomiast do art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie szkoda w pojeździe A. (...) została zgłoszona ubezpieczycielowi – (...) S.A. w dniu 17 stycznia 2022 r. W związku z powyższym odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 3.242,93 zł Sąd zasądził na podstawie art.

481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 817 § 1 k.c. Wobec tego, że szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 17 stycznia 2022 r. odsetki należało zasądzić od dnia 18 lutego 2022 r.

III. *Koszty procesu*

27. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód w niniejszej sprawie przegrał tylko nieznacznie, w zakresie odsetek, które zasądzone zostały nie od dnia 04 lutego 2022 r., a od dnia 18 lutego 2022 r. W związku z tym Sąd zgodnie z art. 100 zd. 2 k.p.c. uznał, że to pozwany powinien pokryć całość kosztów procesu, w tym koszty poniesione przez powoda.

28. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.959,14 zł tytułem kosztów procesu. Składały się na nie: koszty zastępstwa procesowego 900 zł (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wykorzystana zaliczka uiszczona na poczet wynagrodzenia za sporządzenie opinii biegłego w sprawie w wysokości 842,14 zł.

29. W punkcie IV wyroku, na podstawie art. 84 ust. 1 i 2 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1144 z późn. zm.), Sąd nakazał Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie zwrócić powodowi kwotę 657,89 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

ASR Agnieszka Pikała

W., 28 czerwca 2024 r.